

Δημητράκη, για σένα πάλι δεν έχει τίποτε!

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο Δημητράκης ορφάνεψε μικρός από μητέρα.

Ο πατέρας του χήρος με μικρά παιδιά, αναγκάστηκε να ξαναπαντρευτεί.

Η μητριά δεν μπόρεσε να του δώσει μητρική στοργή. Έτσι ο μικρός Δημήτρης προτιμούσε να κατοικεί όσο το δυνατόν λιγότερο μέσα σ αυτό το σπίτι, που έπαψε να το νιώθει πια δικό του. Ευτυχώς, υπήρχε η πρόφαση του βοσκήματος των κατσικιών, και το απόμακρο μαντρί του πρόσφερε την ησυχία και τη γαλήνη.

Εκεί όμως το ψωμί ήταν λιγοστό και το μαγειρευμένο φαγητό ήταν σπάνιο.

“Τότε ζούσα με αγριοπούλια που κυνηγούσα”,

Διηγείτο αργότερα, όταν μεγάλωσε και πρόκοψε το φτωχό ορφανό. Το είχε προικίσει όμως ο Θεός με δύο μεγάλα χαρίσματα: Την εξυπνάδα και τη θεοσέβεια. Όπως ο Δαβίδ κι εκείνο, ενώ έβοσκε τα ζώα, η θά διαβάζε η θά προσευχόταν. Είχε μια βαθιά αγάπη κι ευλάβεια για την μεγάλη Μητέρα όλου του κόσμου, την Παναγία. Αυτή ήταν η παρηγοριά του κι από Εκείνη ζητούσε πάντα βοήθεια.

Για να πέρει τη στοιχειώδη μόρφωση, περπατούσε με μερικά άλλα παιδιά του χωριού πολλές ώρες μέχρι το πλησιέστερο μεγάλο χωριό. Μέσα στις βροχές, μέσα στα χιόνια, μέσα από πλημμυρισμένα ποτάμια. Μια φορά κόντεψε να πνιγεί. Παρ' όλα αυτά προόδευσε και τελικά αποφάσισε να πάει στην πλησιέστερη μεγαλούπολη, να συνεχίσει στο Γυμνάσιο. Πως όμως;

Ο πατέρας του ήταν πάμφτωχος (ήταν τα πρώτα μετακατοχικά χρόνια). Δεν είχε ούτε τα εισιτήρια να του δώσει. Στην επιμονή του, του έδωσε ένα δέρμα ζώου να το πουλήσει και να πληρώσει το ναύλο για το καΐκι. Έτσι κι έγινε. Το πούλησε 10 δραχμές, έδωσε τις 8 για τα ναύλα και του έμειναν και 2 δραχμές!

Στην πόλη που πήγε βρήκε για λίγο καιρό καταφύγιο στη νονά του, αλλά γρήγορα κατάλαβε πως ήταν βάρος στην πολυμελή οικογένειά της. Και σαν φιλότιμος που ήταν, έφυγε. Πήγε κοντά σε κάποια ξαδέλφια του, που σπούδαζαν κι αυτά. Εκεί κοιμόταν σε μια γωνίτσα, πάνω σε μια κουρελού. Εν τω μεταξύ, η πείνα πήγαινε σύννεφο. Κι όμως, προόδευε!

Όταν κατέφθανε το καϊκι από τα μέρη της οικογενείας του στο λιμάνι της πόλεως, κατέβαινε κι αυτός με τα άλλα συμπατριωτάκια του με την ελπίδα μήπως η μητριά είχε στείλει κανένα καλαθάκι με λίγο τυράκι η λίγο ψωμί. Τα άλλα παιδιά συχνά πυκνά έπαιρναν τα καλάθια τους γεμάτα, σταλμένα από τους γονείς τους με προϊόντα του τόπου τους. Εκείνος όμως, καθώς κοίταζε θλιμένος τον καπετάνιο, άκουγε κάθε φορά την ίδια φράση από το στόμα του με μια φωνή που έκρυβε συμπόνια:

Δημητράκη, για σένα πάλι δεν έχει τίποτε!

“Τα πόδια μου τρέμανε από την αδυναμία”, διηγείτο, “και το συκώτι μου άρχιζε να ατροφεί από τη συνεχή πείνα. Κοίταζα την ανηφόρα που έπρεπε να ανέβω για να πάω στο δωμάτιο που μέναμε και μ’ έπιανε απελπισία. Πως να την ανέβω;

Τότε γύριζα προς την μεγάλη Εκκλησία της Παναγίας που ήταν εκεί κοντά και με δάκρυα ζητούσα βοήθεια. Κι Εκείνη, πάλι μου την έδινε! Απορούσα κι εγώ πως στεκόμουν στα πόδια μου με τέτοιες συνθήκες.

Εν τω μεταξύ η θεία μου έστειλε γράμμα να φύγω αμέσως από το σπίτι των παιδιών της, για να μην τους γίνομαι βάρος! Τέλειο αδιέξοδο! Τότε κλαίγοντας ξαναχτύπησα την πόρτα της Παναγίας, την πόρτα της θείας ευσπλαχνίας. Παρακάλεσα και την ψυχή της μανούλας μου να μεσιτεύσει. Δεν άργησε να έλθει η βοήθεια του ουρανού. Η Παναγία άρχισε να τα τακτοποιεί όλα. Δηλαδή μια καλή γειτόνισσα, αφού την παρακάλεσα, μου παραχώρησε ένα υπόγειο που είχε. Εκεί, επειδή ήμουν πολύ δυνατός στα μαθηματικά, αποφάσισα να ανοίξω φροντιστήριο μαθηματικών! Ούτε ξέρω που βρήκα έξι παλιοκαρέκλες. Οι καθηγητές μου, που ήξεραν τις δυνατότητές μου, μου έστειλαν δέκα μαθητές. Ήταν όλοι οι πιο αδύνατοι στα μαθηματικά. Με τη βοήθεια της Παναγίας αρίστευσαν!

Εν τω μεταξύ μια μέρα που πεινούσα πολύ αποφάσισα να χαλάσω το τελευταίο δίφραγκο που είχα και μπήκα σε μια γειτονική ημιυπόγειο ταβέρνα για μια φασολάδα. Εκείνη την ώρα ήταν εκεί πέντε έξι θαμώνες ηλικιωμένοι, που έπιναν το κρασάκι τους. Ο ταβερνιάρης, ένας πονετικός άνθρωπος, κάθησε δίπλα μου κι άρχισε να με ρωτάει για τη ζωή μου. Του έκανε εντύπωση η χλωμάδα και η αδυναμία μου. Τον εμπιστεύτηκα και του τα είπα όλα. Άρχισε κι έκλαιγε! Μετά σηκώθηκε και είπε δυνατά στους γνωστούς του πελάτες:

Κύριοι, σηκωθείτε να γνωρίσετε και να συγχαρείτε έναν μικρό αλλά τίμιο αγωνιστή! Και πρόσθεσε: Από τώρα, παιδί μου, να έρχεσαι να τρως εδώ δωρεάν!

Εν τω μεταξύ το φροντιστήριο προόδευσε και οι μαθητές μου αυξήθηκαν. Έτσι

μπόρεσα και βοήθησα και τα παιδιά της μητριάς μου, τα ετεροθαλή αδέρφια μου που ήρθαν κι αυτά στο Γυμνάσιο. Τότε βέβαια άρχισαν κι έρχονταν καλαθάκια με τρόφιμα!

Μετά πήγα στρατιώτης. Παρ' όλο που ήμουν πολύ αδύνατος, οι εξετάσεις που μου έκαναν απέδειξαν ότι ήμουν υγιέστατος. Μετά το στρατό, άνοιξα φροντιστήρια στην Αθήνα και τελείωσα και Ανωτάτη σχολή. Ο Θεός μου έστειλε και μια χριστιανή καλή κοπέλα και με αξίωσε να φτιάξω μια ωραία οικογένεια. Επαγγελματικά σταδιοδρόμησα στο Δημόσιο ως ανώτερος κρατικός υπάλληλος.

Πως να μην είμαι ευγνώμων στον Χριστό μας και στην Παναγία Μητέρα Του; Σε μένα, τον φτωχό ορφανό Δημητράκη δεν έστειλε κανείς, όταν πεινούσα, ένα καλαθάκι με ψωμί. Ο Θεός όμως μου έστειλε πλήθος δώρων.

Πως μπορώ να μην Τον ευγνωμονώ;

Πως μπορώ το κατά δύναμιν να μη μιμούμαι την θεία ευσπλαγχνία Του;”

Αυτώ η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων.

Πηγή: ekklisiaonline.gr